Sabateria museu

Tancarà la botiga Mauné Sabaters, de Figueres, que va començar la seva activitat ara fa 155 anys
La propietària ha convertit l'aparador en un museu d'història familiar
És la sisena generació de sabaters que es dedica a aquest negoci

Montserrat Mauné ha convertit l'aparador de la seva sabateria en un petit museu de la història familiar lligada al negoci Foto: MANEL LLADÓ.

Una botiga feta museu. Des d'estris per fer les espardenyes a instruments musicals i partitures. L'aparador de la sabateria Mauné Sabaters de Figueres recull més de 150 anys d'història.

La botiga original tancarà com a tal el 15 de desembre d'aquest any per jubilació. Davant la tristor de l'aparador buit, Montserrat Mauné, sisena generació d'una llarga tradició en l'artesania del calçat i la venda de sabates, va voler convertir-lo en un museu per fer una cosa inèdita per acomiadar-se. Per una part, l'aparador emmarca les altes industrials, les partides de naixement de les primeres generacions i el reconeixement de la Cambra de Comerç i la Generalitat de Catalunya entre els estris artesans per fer les espardenyes. Per l'altra, homenatja Carles Mauné i el seu fill Florenci en la seva faceta de músic, compositor i director d'orquestra amb fotografies, instruments i partitures.

Mauné explica que, tot i que els fills no han seguit el negoci familiar, la botiga tornarà a obrir el gener de l'any vinent sota una nova direcció.

EspardenyersL'octubre del 1859 Pau Marimont es va establir al carrer Avinyonet. Marimont va començar com a soguer, feia sogues i cordes per a les soles que confeccionaven els espardenyers. Tant el seu fill Salvador Marimont, com el nét Florenci Marimont van seguir l'ofici. El 1906 Florenci es va establir pel seu compte sota el nom Alpargatería de Florencio Marimont, que va esdevenir una petita indústria artesanal amb diversos bancs d'espardenyers, treballadors i aprenents fent aquest calçat típic –l'espardenya empordanesa es reconeix perquè és tota blanca i la tela cobreix el peu–. Aquest calçat té una base rural, és el que utilitzaven els pagesos, majoritàriament a les zones menys humides de Catalunya. Però també l'han portat les classes populars urbanes.

La relació Marimont-Mauné va començar quan el 1924 la filla gran de Florenci Marimont, Teresa, es va casar amb Carles Mauné, músic que va aprendre l'ofici d'espardenyer . La seva néta, Montserrat Mauné, explica que aquella va ser una època difícil –com la de molts catalans després de la Guerra Civil– i que els seus avis havien d'anar amb bicicleta per diferents pobles de la zona per canviar les espardenyes que confeccionaven per farina, oli i altres aliments de subsistència. Florenci Mauné, músic, compositor i director d'orquestra, va mantenir el negoci familiar que fins aquell moment es dedicava únicament a la venda d'espardenyes. El 1951 Florenci i la seva dona, Isabel, van introduir un altre tipus de calçat. La seva filla Montserrat va obrir un nou establiment davant del dels seus pares i més tard va fusionar les dues botigues sota el nom que ara es coneix, Mauné Sabaters, on venien tot tipus de calçat.Altres establimentsEl tancament d'aquesta sabateria s'afegeix al del tancament d'altres establiments de Figueres. Aquesta situació habitual al territori, sobretot en els negocis de tradició familiar, i que també ha afectat la ciutat altempordanesa, ve donada

per diversos factors. Alguns tanquen per jubilació i falta de continuïtat dels negocis –Mauné Sabaters n'és un exemple– amb l'afegit de l'extinció automàtica dels contractes de lloguer de renda antiga que s'aplicarà a partir de l'1 de gener de l'any vinent. Al carrer de la Jonquera, al centre de la ciutat, hi ha almenys nou establiments que han tancat o tancaran a finals d'aquest any. Entre aquestes botigues es troben l'establiment considerat el més antic de la ciutat, Can Fina, i d'altres com L'Entorn, Ca la Lolita i Janaira. Tot i això, alguns botiguers traslladaran els negocis a altres zones de la ciutat on el lloguer és més assequible. En el cas de Mauné Sabaters, la propietària va anar a buscar qui pogués mantenir l'essència de la botiga per tal de seguir venent el mateix tipus de producte. Així, qui a partir del mes de gener del 2015 vagi a comprar al número 15 del carrer de Lasauca, trobarà el mateix gènere i les mateixes dependentes.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 23-11-2014 Pàgina 52

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/4-economia/18-economia/797910-sabateria-museu.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEconomia&utm_source=rss&utm_medium=mesEconomia&utm_campaign=rss